

Byl Listopad, tehdy nádherný slunný den, kalendář mi psal 20. 11. 2019. Tak, jako každý den jsem odešla s úsměvem a s radostí do svého zaměstnání, kterému jsem byla věrná 17 let, svoji práci jsem milovala. Blížilo se poledne a zvoní mi telefon „Dobrý den paní M., zde je dopravní policie ČR, váš syn Lukáš, měl právě vážnou dopravní nehodu” Ani slovy nelze popsat, co se uvnitř mě odehrávalo. V jedné vteřině v pouhém okamžiku se mě a mému synovi změnil život a to doslova.

Lukáš byl letecky transportován do ÚVN v Praze, kde mu diagnostikovali těžké poškození mozku tzv. difuzní axonální poranění. V ten moment jsem si uvědomila, jak vážné to je. Za Lukym jsem dojížděla každý den 50 km, abych mu byla na blízku a pomáhala mu v jeho uzdravování. Luky má ještě mladšího brášku, který mu byl a stále je velkou oporou též. A jak běžel čas, střídali se u Lukáše běžné infekce, takže teploty, antibiotika a stále dokola. Každý den jsem se modlila a věřila, že to vše jednou musí skončit, že jsme tu my, kteří ho tolik milujeme a dáváme mu veškerou sílu, energii a lásku. Lukáš byl 3 měsíce ve vigilním kóma, ze kterého se postupně začal probouzet, ale stále nebyl přítomný. Toto je běžný stav při poškození mozku a pak už jen záleží, jak dalece se dokáže a jestli vůbec, mozek regenerovat.

V březnu začala pandemie koronaviru a zavřeli nám nemocnici, což pro mě byla úplná bezmoc! Nemohu za svým synem, pohlídkat ho, cvičit s ním, vyprávět mu, prostě být s ním. ❤️ Vybojovala jsem si alespoň komunikaci přes skype, nebylo to osobní, ale viděla jsem ho a mohla pracovat takto na dálku. Po 3 měsících, když už návštěvy byly povoleny jsem nemohla ani dospat, jak moc jsem se na Lukáše těšila. Vítaní bylo dojemné, tak na mě vyčítavě koukal, proč jsem tam tak dlouho nebyla, ale nepochopil. Dále jsem za ním jezdila a snažila se dohnat vše, co jsme nestihli. Měsíce utíkaly, bylo září a opět ta samá zpráva „Návštěvy jsou zakázané”. Jediná myšlenka, která mi proletěla hlavou byla, Luky musí domů! Toto už zažít nechci! A tak jsem neváhala a začala svůj plán uskutečňovat.

Doma jsem mu vytvořila pokoj, kde spolu budeme moci cvičit, učit se a bojovat. Tyto přípravy trvaly asi týden, po té jsem v nemocnici oznámila, že si беру syna domů a kdy mohu za ním přijít, abych se vše naučila, jelikož Luky má tracheostomickou kanylu, stravu mu dávám do břicha přes PEG a vyměňovat plínky to není problém. Jelikož nemocnice návštěvy neumožnila, musela jsem toto vše pochopit a naučit se za dva dny. Dělal jsem maximum, abych to zvládla. Za týden na to mi syna přivezli domů

a nám začal nový život. Říkala jsem si, nebudu si stěžovat, jak těžké je pečovat o tak blízkého člověka jako je vlastní dítě 24/7, ale přiznávám, že těžké to je, a to především proto, že jsem na vše sama.

Říká se, že ve dvou se vše lépe táhne a v našem případě je toto rčení opravdu na místě. Jsme teď v situaci, kdybychom Lukáše chtěli posunout dál v jeho léčbě v rehabilitačního centra, které bohužel pojišťovny neproplácí. Fyzioterapeut a logoped dochází k nám domů. Je to ovšem finančně náročné, proto jsem oslovila nadaci.

Já věřím, že jsou na tomto světě lidé, kterým nejsou nelehké osudy lidí lhostejné a vlastně nikdo z nás neví, kdy bude potřebovat pomoc. Jediné na co máme nárok je invalidní vozík a chodítko, které nám teď nepomůže, protože Lukáš nechodí. Uvědomuji si, že tato cesta bude ještě hodně dlouhá, ale my máme jediný cíl ... bojovat a nevzdávat se, vždyť vesmír je nekonečný a zázraky se dějí. Za jakoukoli Vaši pomoc, budeme nesmírně rádi!

Děkujeme Vám z celého srdce Lukáš a maminka Eva ❤️